

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput I. Reservationis notio, causa & conditiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

eadem Ecclesia Dei custoditum semper fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis; atque adeo omnes Sacerdotes quoslibet pœnitentes a quibusvis peccatis & censuris absolvere possunt: extra quem articulum Sacerdotes, cum nihil possint in casibus reservatis, in unum pœnitentibus persuadere nitantur, ut ad superiores & legitimos iudices pro beneficio absolutionis accedant.

CAPUT I.

Reservationis notio, causa & conditiones.

Casuum Reservatio est potestatis in Confessario restrictio, efficiens, ne hic a certis quibusdam delictis absolvere pœnitentem valeat; sed solum ille, qui absolutionem sibi reservavit, aut cui iste commisit. Duplex distinguitur pœnalis una, quæ est propter censuram: non pœnalis seu simplex altera, quæ propter quamdam peccandi vel frequentiam, vel enormitatem tollendam a Superiore est facta: ad hanc Episcopales, ad illam Papales reducuntur reservationes: omnes ad salutarem peccantium correctionem tendunt.

Non quodlibet peccatum reservationi est obnoxium. Absolutionis enim difficultas, quam reservatio inducit, pœnis gravioribus accensetur; unde non nisi super gravia peccata cadere potest. Et quia reservatio tamquam odiosa strictæ interpretationi subjacet, non quævis peccata gravia circa materiam reservatam commissa; sed

certa (a), externa, in sua specie completa pro-
servatis sunt habenda. Hinc qui hæresim mens
internam admisit, vel actum falsæ religionis
protestativum absque interno assensu posuit, non
qui de sufficiente assensu dubius hæret, absolvi
communi Confessario potest; quia hoc illius pec-
catum iis, quæ ad reservatum requiruntur, no-
tis caret (b).

(a) Duplici sensu hic potest sumi *dubium*. 1. Ut
pœnitens vel de peccato, vel de sufficiente con-
sensu dubitet, sicque peccatum ipsum sit dubium.
2. Ut peccatum sit certum, solumque Confessi-
rius de ejusdem reservatione dubitet. Sciant
priori dubio *facti* communis Confessarius potest
absolvere; secus si posterius dubium *juris* addit;
quia hoc dubium Confessarii jurisdictionem red-
dit; dubia autem jurisdictione uti extra morta-
limum casum non licet. Ita gravissimi Casuistæ docent.
Contrariam P. Billuart probabiliorē reputat (Tr.
de Pœnit. *Diff. 6. art. 6. §. 1.*), cujus fundamen-
ta aliis examinanda relinquo.

(b) Jurisdictionis restrictio ad reservationem suffi-
cit, nec necessum est, ut certum peccatum Su-
perior sibi reservet. Unde *peccatum complicis*
vero quodam sensu casus reservatus dicitur, licet
Confessarii omnes præter complicem ab eodem
possint absolvere. Est autem crimen complicis
peccatum externum contra castitatem cum præ-
sente libidinosis osculis, vel tactibus &c. antea
perpetratum, utrimque mortale. Unde tactus
impudicus, ex objecto mortalis, si ab una tantum
parte fieret, altera omnino renitente ac difflo-
tiente, *strictè* non esset complicis peccatum; quia
complex non nisi respectu alterius in idem pec-
catum consentientis quisquam dicitur; reserva-
tio-

Plures, ac varios casus Summi Pontifices in Bulla *Cœnæ* sibi reservarunt; quæ tamen in multis Provinciis non viger. Hæresis, & lectio librorum hæreticorum nædum in dicta Bulla, sed & aliis Decretis, in Juris corpore contentis, reservatur. Præter Casus Bullæ Coenæ adhuc alii quinque specialius Papa sibi reservavit, hosque incurrunt 1. Duellum solenne acceptantes, exercentes, assistentes, studio spectantes. 2. Violentas manus in Clericum, vel aliam personam solemnî professione Deo consecratam injicientes. 3. Immunitatem ecclesiasticam contra leges asyli violantes. 4. Clausuram monialium ex malo fine videlicet luxuriæ causa intrantes. 5. Simoniam realem circa susceptionem ordinum, Beneficiorum obtentionem, & Religionis ingressum committentes; quibus simoniaci confidentiales accedunt (*Part. I. pag. 506.*). Multas adhuc excommunicationes, quas summus Pontifex sibi reservavit, Casuistæ recensent, quæ videri apud ipsos possunt. Excommunicationes Papæ non reserbatas Episcopi plerasque sibi reservarunt; quas

tionem autem striete esse interpretandam, jam supra in textu fuit notatum. Ita fere Billuart graviorum Theologum pro se allegans assensum. Attamen Bullam Benedicti XIV. qua absolutio a complice data, nulla ac invalida declaratur, non ubique in germania esse receptam post alios P. Marianus observat. Signum receptionis certum videtur, si Episcopi aliis casibus dicecesanis peccatum complicitis subjungant; signum non receptionis probabile, si de illo taceant. Hæc tamen salvo aliorum meliore judicio.

quas ex dioeceseos Rituali exscriptas in Sacrificiis aut ipsomet in confessionali affixas tenere accuratiores Parochi & Confessarii solent. Ut reservationis formulas bene expendant, ipsiusque reservantis intentionem, ac mentem Confessarii assequantur multum interest, ne dimittant absolvendum, aut absolvant dimittendum.

Hic quoque ea, quæ inter casus papales, & episcopales intercedit, bene notanda differentia est. Casus *papales* præcise propter censuram sunt reservati: unde ignorantia sive juris sive facti, quæ a censuræ, a casus itidem reservati incursione delinquentem eximit. Casus econtra episcopales censuram sæpius adnexam habent, non tamen propter censuram, sed, prout iam supra notavimus, propter specialem enormitatem, aut delinquendi frequentiam sunt reservati: unde si omnes, quas antea adduximus, conditiones adsint, etiam ab iis, qui juris ignorantia laborant, plene incurruntur, nisi contrarium in reservationis formula Ordinarius expresserit.

C A P U T II.

Quinam casus sibi reservare, & quinam ab iisdem possint absolvere.

Casus sibi reservare Papa in universa Ecclesia & Episcopus in sua diocesi potest. Hæc reservandi potestatem in ecclesiasticæ disciplinæ bonum supremis Reëtoribus ad Deo esse concessam ex Tridentino Concilio discimus; idque lætius Theologi contra novatores probant.